

og forfra, vil blive fulgt, således at vi ikke vil blive mødt med, at det jo er vedtaget. Det er noget af det gode, vi får ud af en debat som denne, at der er så mange tilsagn om, at de aktstykker i Folketingssalen, som vi selvfølgelig nok skal sørge for kommer ned på stribe, vil blive gjort til genstand for en grundig drøftelse og ikke blive afvist på forhånd.

Jeg synes, det har været vældig godt også i dag at høre, at man nu pludselig gør så meget ud af, at en lokalplandiskussion virkelig skal kunne ændre ting, man har siddet og enedes om, inden sagerne bliver forelagt. Det er nemlig en meget svær procedure. Det er det vanskelige ved vores planlovgivning, at man først har flere parter til at sidde og finde ud af noget, og så lægger man det bagefter ud til en folkelig debat. Det gør det meget vanskeligt at flytte nogle brikker.

Jeg synes, det er betryggende, at der i hvert fald her er kommet en stribe forsikringer, og jeg håber meget, at det bliver mig, der får uret, når jeg siger, at det ikke er muligt for befolkningen at komme til at påvirke denne proces. Jeg vil meget nødig have, at der til sidst skal stå over et dødssygt monument, at fru Auken havde ret.

Jeg vil godt i denne forbindelse nævne spørgsmålet om overdækningen af Tordenskjoldsgade, et af de mere dødssyge elementer i det, der er forelagt. Jeg ved, at Akadimirådet har frarådet det, men jeg ved også, at Det Kgl. Teaters direktør med jubel har beskrevet det eldorado, han kan få lavet ned gennem Tordenskjoldsgade, hvor der kan være små cafeer og hyggenygge, sådan at man forvandler en gade til et butikscenter.

Jeg vil ikke forlange, at ministeren her skal gå op og sige, at man selvfølgelig ikke har lagt sig fast på, om der skal være overdækning af Tordenskjoldsgade. Men det er et meget stort indgreb i København, hvis man gør sådan noget, og jeg er meget betænkelig ved, at det skal foregå ved den slags forhandlinger, som man hidtil også her har sagt var gode forhandlinger, nemlig bag lukkede døre og med meget magtfulde mennesker impliceret i forløbet.

Vi har heller ikke fået at vide, hvad det koster. Vi aner ikke, hvad det koster - 600 mio. kr., og så kommer der mere oveni. Man opdager undervejs, at man f.eks. ikke havde taget højde for, at en tredjedel af Hirschsprung aldeles ikke skulle flyttes til Holmen, for det var Billedkunstskolen, der boede dér, og de skulle blive på Kgs. Nytorv; de skal flyttes, og de skal have

en hel masse installationer. Jeg ved, at der er mange herinde, der gerne vil holde hånden over den lille Billedkunstskole, så er jeg sikker på, at det kommer godt igennem, og det er jeg glad og tryk ved.

Det er ikke det, jeg bebrejder nogen, men det er økonomien i hele forløbet. Der bruges enormt mange penge på Det Kgl. Teater. Vi har lige haft et aktstykke i Finansudvalget på 8,7 mio. kr. til renovering af en orkestergrav, bygget forholdsvis for nylig. 8,7 mio. kr.! Hvis vi havde sagt 870.000 kr., så ville jeg have sagt, at det er mange penge, men o.k., nu er der et nul ekstra på. Og så får jeg bagefter at vide, at det er inden for deres egne reguleringer, så det gør ikke noget. De kan bare flytte rundt på pengene. De må have mange af dem, hvis de bare kan flytte rundt på millionerne med den fart, som det foregår dér. Og vi ved ingenting.

Samtidig fedter man med femønerne i den anden ende. Mange af de diskussioner, der har været om hele vores teaterlov, har handlet om småpenge i denne sammenhæng, så jeg vil godt sige til ministeren: Jeg ved ikke, om ikke projektet er godt nok. Der er meget, der tyder på det, bortset fra det dér med overdækning. Men det er i hvert fald meget dyrt, og vi kender ikke følgerne, og det er ikke rigtigt at sige, at det har været grundigt drøftet i pressen. Det har faktisk været meget lidt drøftet i pressen.

Det, man diskuterede, var fredningen af Stærekassen. Den var gennemdrøftet. Der kan man sige med en vis ret, at man havde en fornemmelse af, at der var folkelig støtte i hvert fald fra dem, der gjorde sig gældende i den debat. Men det var på det tidspunkt overhovedet ikke sammenkoblet på den måde, at man både skulle frede Stærekassen, at man skulle bygge den om, og at man så derudover skulle bruge, jeg ved ikke hvor mange hundrede millioner, måske en milliard, på den øvrige del af projektet. Det er sådan nogle ting, som jeg synes har været over hals og hoved i denne sammenhæng, og som er meget lidt betryggende.

Jeg har ikke noget specielt at sige til de enkelte ordførere ud over de bemærkninger, jeg er kommet med her. Men jeg håber, man kan styre sin bestyrelse over min person og rette den det rigtige sted hen i stedet for, at man nu begynder at omtale Folketinget som nærmest et omsvøbsdepartement.

Der var flere af ordførerne, der gjorde opmærksom på, at det ville være vældig besværligt at bruge Folketinget. Og det er jo rig-